

Amikor a válogató versenyről és az Oroszországba való utazás lehetőségéről először halottam, az utóbbi nem igazán érdekelt, de amint megjött a meghívó e-mail, az első forduló után már inkább a kijutás biztosítását láttam a második fordulóban, nem pedig egy tét nélküli versenyt annak ellenére, hogy már biztos volt a helyem. Azt hiszem ez jól prezentálja, mennyire izgalomba hozott a tábor és a verseny lehetősége.

Ahogy közeledett az utazás időpontja, nőtt bennem az izgatottság és a félelem, utóbbi nem igazán az út miatti félelem volt, hanem attól tartottam, hogy valami fontosat elmulasztok és végül nem mehetek. Ez az érzés csak akkor múlt el, amikor a gép felszállt, alapvetően nem vagyok egy izguló típus, de ez nem is egy mindennapi esemény volt.

A tábor elején voltak kezdeti nehézségeim főleg az orosz étkezési kultúrát illetően. Kezdetben mindent csak hosszas analízis után mertem megenni, és próbáltam mindig megvárni, amíg valaki más meg nem kóstolja előttem. A másik nehézség a nyelvtudás hiánya volt az orosz személyzetnél. A mellénk kirendelt csoportvezetők angolja még érthető volt, viszont a konyhásoknak vagy takarítóknak nemhogy borzalmas angolja volt, hanem nem is létezett. A tábor végére már tapadt egy kis szókinccs a konyhásokra és mindig mondogatták, hogy chicken, potato, fish meg hasonlók, csakhogy egyáltalán legyen fogalmunk arról, hogy mik a lehetőségek.

A tábor során több érdekes témát is érintettünk az órákon. Voltak, amelyeket már ismertem, de olyankor is az óra második felén már előkerültek olyan felhasználási módok, amelyeket még nem tudtam. Viszont jórészt olyan témákat mutattak be, amik számomra újak voltak. Nagyon sokat segített, hogy a délutáni lecture-n mindig egy feladatsort kaptunk, amik az aznap tanult algoritmusokra épültek, így azokat gyakorlatban is kipróbálhattuk, kitalálhattuk a legkevésbé fájdalmasabb implementációt, tesztelhattuk az egyes megoldások futási idejét.

A verseny is izgalmas volt, érdekes feladatokkal, emellett számomra tele volt vicces pillanatokkal. Gyakorlatilag mindhárom 100 pontos megoldásomat úgy adtam be, hogy a kisebb részfeladatok pontjait céloztam meg, csak hogy egy kicsit nőjön a pontom és lépjek felfele, és erre 10 pontot mutat. Mindig volt a fejemben egy optimálisabb megoldás, amit utána kezdtem volna el kódolni, viszont, így, hogy a „gyengébb” megoldás is maximális pontot ért, rengeteg időt spóroltam, mert nem kellett leimplementálni a nem feltétlen egyszerű optimalizációkat. Egyedül a mohó feladatnál nem volt jobb ötletem, ott csak szimplán nem láttam be papíron a stratégia működését, általánosan csak az első két részfeladat megszorított szabályaira. A 300 pont elérése után már egyáltalán nem is gondolkodtam teljes megoldásokon, a ranglista alapján választottam ki, mely feladatrészek azok, amelyek oldhatók. Ez a stratégia szintén időt spórolt, viszont a végén visszaütött, mert nem vettem észre egy 20 pontos részfeladatot, ami körülbelül egy 5 perc plusszal megszerezhető lett volna.

Összességében elégedett vagyok mind a versenyeredményemmel, mind a táborban tanultakkal. Amellett, hogy a tudásomat bővítette, a tábor eseményei egytől egyik nagyon élvezhetők voltak, nehéz lesz visszaszokni az iskolai mindennapokba ez után. Kicsit szomorú voltam az egyetem elhagyása után, mivel nagyon gyorsan elmúlt ez a másfél hét. A szomorúságot nem sokkal később felváltotta a repülés 14 órával való eltolása miatti idegesség, majd fáradtság, de amúgy sem lehet minden tökéletes.